

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIODICH SATIRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya
Números atrassats 20 céntims

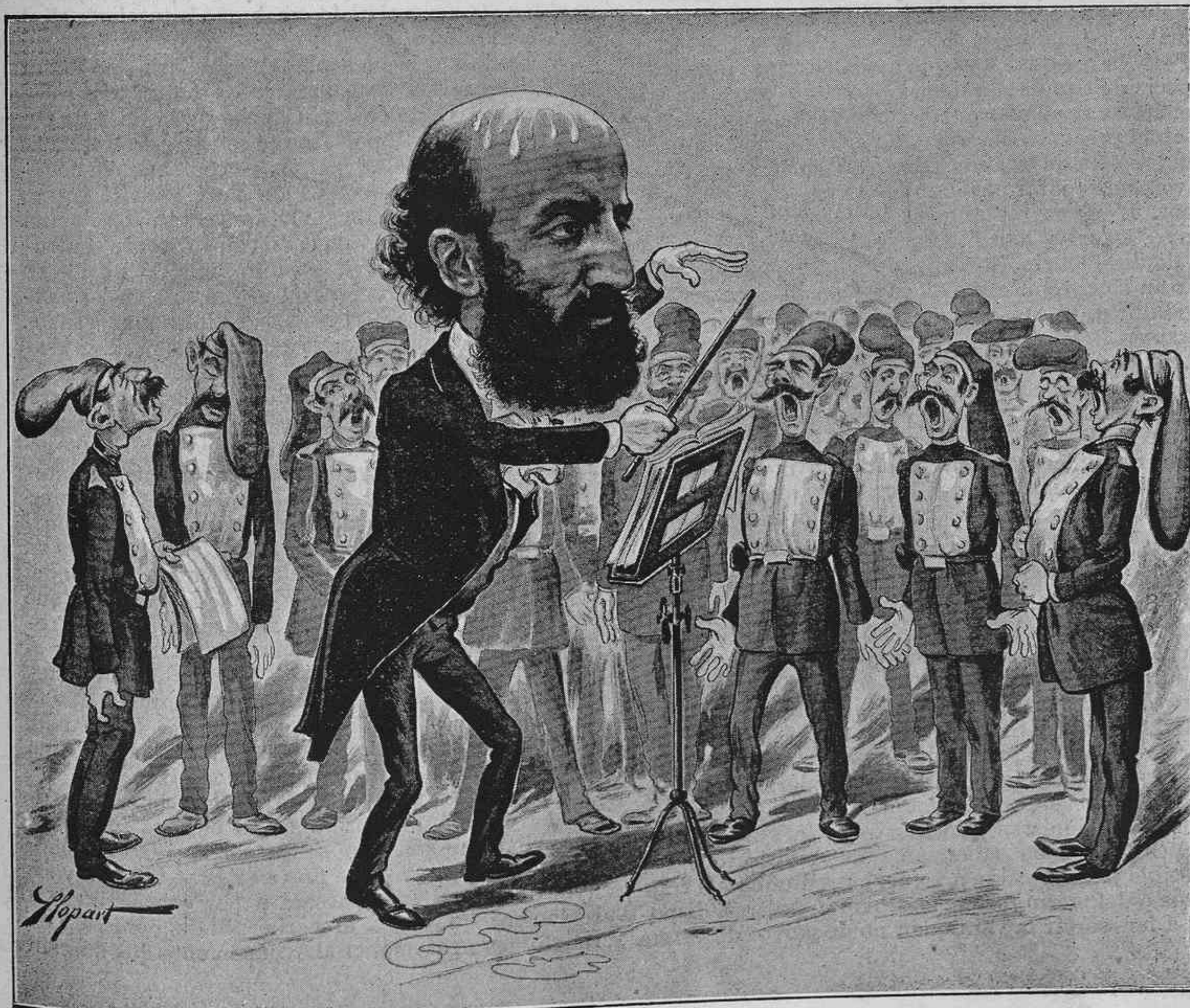
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre Espanya, 8 pessetas
Cuba, Puerto Rico y Extranger, 5

QUAN ELS CARCA-REGIONALISTAS GUANYIN

En Gay organisarà un coro de guardias municipals.

CRÓNICA

LA Pubilla no está per festes. És massa gran y massa seria, y no la farán riure encare que li fassin pessigollas.

El govern la va col·locar fora de la llei y ella s'ha col·locat fora de la *realitat* monàrquica, proposantse mirar ab la major indiferència com a Madrid el dia 17 del corrent mes de maig, tiran la casa per la finestra.

Allá ells y aquí nosaltres.

Be se'n van fer d'esforsos pera crear dintre del Ajuntament una majoria partidaria de las festes... Pero tots van resultar inútils: dimars un contingent de 27 vots contra 14, va declarar entre 'ls aplausos entusiastas de una gran multitud reunida en el Saló de Cent, que Barcelona no estava disposada a celebrar unas festes que no las sent, y que no las pot sentir de cap manera.

Quan l'empresonament del Sr. Prat de la Riba, se varen fer gestions encaminadas a conseguir la seva llibertat. Alguns dels seus companys de causa, regidors de Barcelona, sembla que contragueren el compromís de votar las festes, en pago de la llibertat concedida al Director de *La Veu de Catalunya*. El pobre Sr. Amat que s'trobava feya temps entre l'espasa del govern que li ha donat la vara y la paret de un Ajuntament qual majoria era enemiga de las festes reals, comensava a respirar considerant que ab el vot de alguns regionalistas n'hi havia prou per obrir en la paret un portaló, un forat, ni que fos una trista gatona per la qual ajupintse ó arrastrantse imaginava poderhi passar salvant la seva situació difícil.

Pero 'ls regionalistas que havian entrat en aquella especie de tiro de perdigot a pacte, no contavan ab l'enérgica resolució de alguns dels seus companys, ni ab la presió irresistible de l'opinió pública enemiga resolta de tota manifestació cortesana, y van haverse de conformar a no posar pit contra la corrent. L'abigarrat pilot regionalista acumulat ab tant d'esfors s'hauria dispersat a la primera ventada de dissidència. No valia, donchs, la pena de complir un compromís que al cap-de-vall amenassava produhir unas conseqüències tan funestas com irreparables.

Aixís es la política. Més pot qui més rahó té, y qui millor sab conformar els seus actes ab las justas exigències de l'opinió pública. La resistència a la celebració de las festes reals ha sigut genuinament republicana y 'ls regionalistas no han tingut més remey que deixarse portar a remolch. ¡Quin desengany per *La Veu de Catalunya*! La gent de bé arrastrada per la *purria*... ¡Horror!

El Sr. Amat ha corregut també 'l perill serio de tenir que deixar l'Arcaldia. És molt difícil la seva situació dintre de un Ajuntament, en el qual careix de majoria. Passar la corda utilisant la vara a manera de balancí, més fa funámbul que arcaldé.

Gran sort té 'l Sr. Amat del seu caràcter conciliador que li ha conquistat inmensas simpatias; gran sort de que en el terreno de la consideració pública ha procurat ser especialment *Amat* de noms y de fets. Els fusionistas que van posarlo, si no 'l treuen es porque no saben ab qui sustituirlo. No es possible ja un arcaldé a *poing*, com diuen els francesos ó del *morro fort* com dihem nosaltres, disposat a fer servir la vara quan no de garrot de vareta

mágica pera fer jochs de mans en favor del caciquisme.

Res més necessitaria Barcelona per anarse creixent en els conflictes que anirian suscitantse, cada vegada més resolta en las sevas santas fatleras d'emancipació y de independència dintre de la vida municipal. En aquest punt no serian els regionalistas els que tinguessin de animar als republicans, y no quedaria un sol barceloní que no hi posés el coll.

Mal plet sosté 'l caciquisme a Barcelona; fa temps que 'l té perdut y ab costas. Per tenir que veure als seus arcaldes de R. O. segrestats y impotents, valdria més que s'deixés el seu nomenament a la iniciativa dels mateixos regidors.

Perque no hi val ser arcaldé de Real ordre, quan els regidors representants del poble li donan l'ordre de anarse'n a..... contarho a n'en Sagasta.

Si Mossén Cinto surt bé com es d'esperar de la seva malaltia, li será molt convenient qu'emprenqui un cambi radical de vida. Deixis de deliquis místichs y de virtuts austeras, y fassi lo que fan molts altres, vágissen de dret al bulto.

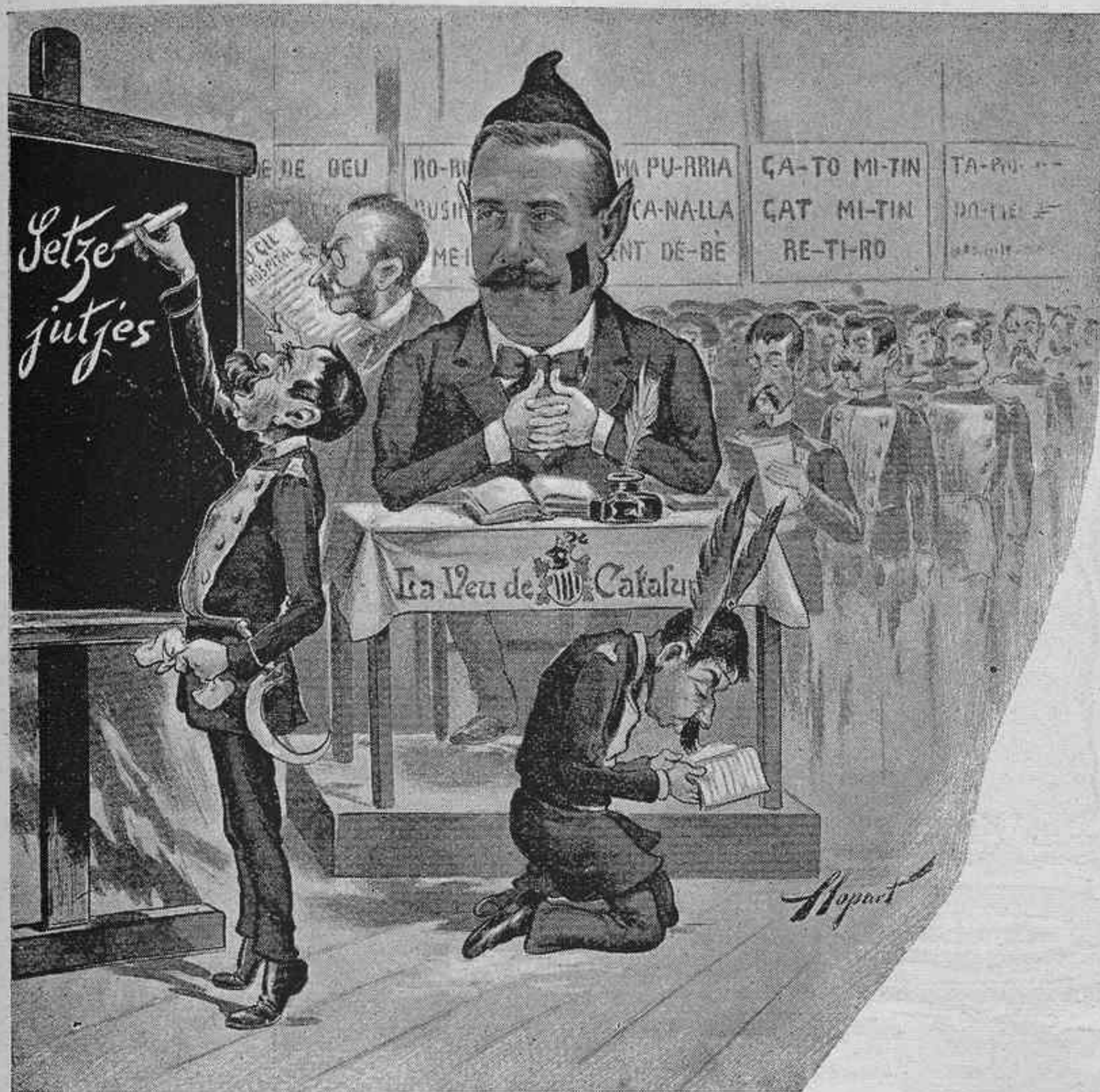
Si m'ha de creure a mí, entreguis ab tota confiança a la direcció *espiritual*... del seu colega Mossén Santiago Estebanell, ab la seguretat de que si s'mira en el seu exemple li lluhiria molt més el pel de la sotana. ¡Quina carrera no hauria fet Mossén Estebanell, si de jove s'hagués trobat en la situació ventatjosa de Mossén Cinto, gosant de la intimitat y la confiança de tot un senyor Marqués de las Cinquillas! Mossén Estebanell s'hauria anat enfilant a ulls vistos com una carbassera, y a horas d'ara ja sería bisbe y pot ser cardenal y tot. ¡Y de riquesas si n'hauria acumulat! Jo crech que s'tutejaria ab el acaudalat marqués.

Mirin sino com ha sapigut espavilarse, no tenint per camp de las sevas empresas sino un trist establiment de beneficència. Capellá de la Casa de Caritat, ell es qui allí porta las calsas dessota del hábit talar. El negoci dels funerals, en competència desfeta ab todas las parroquias de Barcelona li marxa vent en popa de tal manera, que sent massa petita la antigua capella, no ha cessat fins a veure contruhida una iglesia nova en tota regla. Y 'l brillo ab que ho ha fet. No ha reparat ni tan sols en fer *tábula rasa* ab un departament destinat als assilats. Naturalment: els funerals donan y 'ls assilats gastan. Doble negoci.

Y a pesar de lo molt que deu ocupar-lo aqueix tráfec dels funerals, com no sols de pá viu el sacerdot, miri Mossén Cinto ab quina sollicitud s'ha posat al costat seu per protegirlo. ¡Y ab quin desinterés y ab quina noblesa li dispensa la seva protecció!... Temps li ha faltat pera proclamarho desde 'l Saló de cátedras del *Ateneo barcelonés*. No sols va ferli 'l favor de llegirli allí algunas composicions del seu últim volúm de versos *Flors de María*, sino que després, en un parlament, va procurar posar de relleu la protecció que s'havia decidit a prestar al ilustre poeta, malalt y pobre. Alló de que en materia de caritat la má esquerra deu ignorar lo que fa la dreta, no s'ha escrit per Mossén Estebanell, acostumat a treballar ab todas dugas mans. ¿Cóm ho faria sino per aplaudirse a sí mateix?

Y per donar una proba de que la primera condició del capellá d'empresa es no pararse en barras, allí l'haurian vist com sense ser soci tan sisquera de la casa s'propassava fins a erigirse en amo y senyor de la mateixa, passantse per sota l'aixela 'l reglament que veda el parlar allí de política y de religió, pera recomenar als concurrents que anessin

QUAN ELS CARCA-REGIONALISTAS GUANYIN

En Casellas ensenyará d' enrahonar catalá als Xanxas de la Casa de la Vila.

fructuós, 'perque si algún día á la casa de Caritat li sobra algún funeral l' endossará á la capella del Ateneo, y sempre s' obtindrà un ingrés ab que compensar las moltas baixas que hi ha en aquella casa, desde que 'ls regionalistas se varen pendre l' encàrrech de regenerarla.

P. DEL O.

ESCAPATORIA

Del modo que s' encareix la vida del que treballa y que, d' antich ja, badalla quan veu delluny carn ó peix, tot aquell que no fon greix, perquè en el seu cos no hi *nia*, deu acceptar la teoria que Tolstoi pregona ab fé y instar á que 'l carnicé ho vagi á contá á sa tía.

De verdura exhuberant el camp á menjá 'ns convida: ¡Fém daltabaix de la vida! ¡Fém «vida nova» al instant! Que si 'ns hi aném avesant poch á poch hi arribarém y á cop d' ensajos podrém la *animalia* aborrrir atipantnos á desdir del vert ab que 'ns nudrirém.

J. COSTA POMÉS

LA IGNOCENCIA

l' endemá á Sant Just á pendre la Sagrada Comunió.

Y després, quan alguns socis se li van queixar de aquest olvit dels debers que imposa l' hospitalitat, ab quín ayre més magistral va calificar de grossera aquella justa queixa, ab quín tó més amenassant els va invitar á que li repetissin en un altre lloch lo que acabavan de dirli, y ab quín orgull va pronunciar aquestes textuais paraulas:— «Ja sé que vostés son un grupo de incréduls, que volen mangonejar en l' Ateneo; pero no ho lograrán!»

Ab aixó sols crech que Mossén Estebanell s' ha guanyat la plassa de Pare capellá del Ateneo barcelonés. Seguint las corrents del regionalisme que allí impera, la Junta directiva deu crearla y adjudicarli sense pensars'hi gota. Mossén Estebanell expurgará la biblioteca de llibres pecaminosos; avants de tota sessió farà dir el rosari; acompanyará als ateneistas á confessar y combregar, á tall de colegials y transformarà el saló de sessions en una capella. Ja 'm veig la Venus de Milo y altrás estátuas que avuy l' adornan substituhidas ab imatjes devotas.

Y no 's creguin, aixó será molt

De las criadas que hi conegut, y—mal m' está 'l dirho—n' hi conegut moltas, cap tan fresca y tranquila com aquella.

¡Pobra Ignocencia! No puch pensarhi que involuntariament no 'm vinguin ganas de riure. Y potser faig mal.

Tots els que gastan minyona ho saben de sobras. Cada una d' ellas te la seva nota, 'l seu distintiu particular. Las unas la pegan per agafar sistemáticamente la A per la B y fer lo contrari de lo que 'ls manan. Las altrás son respononas y aficionadas á discutir ab la mestressa. Aquestas sembla que tenen per única missió la de baixar ben sovint l' escala y passar forsa horas á la porteria. Aquellas prefereixen cantar y llegir romansos...

La especialitat de la Ignocencia era 'l no saber may res.

Quan la vam pendre, enviada per l' adroguer, á qui havíam encarregat que 'ns busqués minyona, pera treure una mica l' aygua clara de la seva procedencia y filiació, ja 'ns ne vam veure un embull.

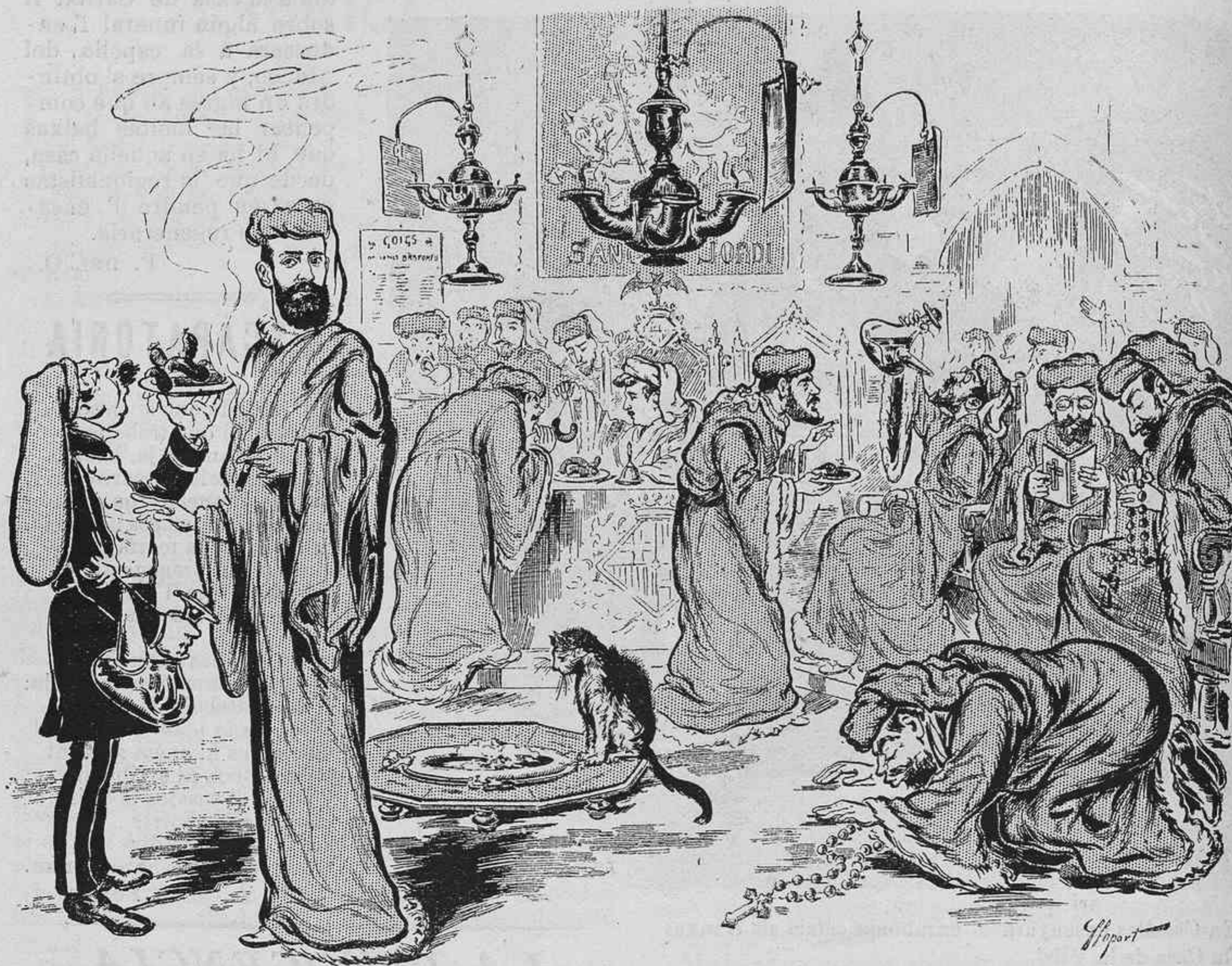
Encare 'm sembla qu' estém interrogantla.

—¿Vosté ha servit ja?

No 's permeterá que ni escupindas ni capellans vegin per terra.

QUAN ELS CARCA-REGIONALISTAS GUANYIN

Una sessió al Saló de Cent.

—Sí, senyor.
 —¿Ahont?
 —A casa d' uns senyors... que no sé com se diu-
 hen... que s' están... no sé com
 explicarho...
 —¿De quin poble es?
 —De... vamos... de per allà
 á la provincia de Girona.
 —¿Y cóm diu que 's diu?
 —Ignocencia.
 —¿Y qué més?
 —¡Oh, ves, qué més!... ¿En-
 care no n' hi ha prou ab un
 nom? ¡Qué cosas miran els
 amos!...

A pesar de tot, despedía un
 aroma tan acentuat de bondat
 y honradés, que 'ns la vam
 quedar.

—Tindrém una criada poch
 menos que anónima y indocu-
 mentada—deyam:—pero per
 lo que corra avuy... Al menos
 sembla una xicota de bé.

De bé, en el sentit usual de
 la paraula, sí que ho era. Hu-
 mil, callada, incapás de des-
 contarse d' un céntim... Per
 caixera—com deya l' Altadill
 —hauría sigut la nata. Pero
 fora d' aixó, portava tan dig-

nament el nom que li havían donat al batejarla, que
 no 's concebía que se 'n pogués dir un altre que no
 fos el seu. ¡Ignocencia, incomparable Ignocencia!...

Cada vegada que á la cuyna
 hi succehía alguna cosa que
 s' apartés una mica de lo nor-
 mal, era empresa titánica
 arrancarli la més petita expli-
 cació.

Apareixía una copa tren-
 cada.

—Ignocencia ¿cóm ha estat
 aixó?

—No li sabría dir.

—Pero ¿quí ho ha fet?

—No ho sé.

Portava á taula un plat ma-
 ssa salat.

—¿Que no ho ha tastat, Ig-
 nocencia?

—Es clar que sí.

—¿Ja sab quin gust te?

—¿Massa dols?

—Al contrari... ¡horrible-
 ment salat!

—No ho sabía.—

Aquí s' acabavan las sevas
 disculpas. «No ho sabía»... y
 se 'n tornava á la cuyna, tran-
 quila, poch á poch, ab la sere-
 nitat d' un ángel.

S' abolirá 'l carretó
y 's tornarà á dar la bola.

Varias vegadas, intrigat per aquella inalterable frescura, m' havia jo proposat estudiar el seu caràcter y buscar els mòvils de las sevas accions.

¿Qué significava l' actitud d' aquella xicota?... ¿Era que tenia horror á la veritat? ¿Mentia per càlcul ó inconscientment?... En el seu cervell, en apariència organísat com els demés ¿hi faltava ó hi sobrava alguna cosa?

No sabia á quin cantó decantarme. Per una part, me semblava que tanta candidés era inveros-símil; per l' altra, en cap dels seus actes hi veyá el menor rastre de mala fe.

A casa continuavan trencantse vasos, plats y ampollas, y á cada nova trencadissa l' acompanyava la mateixa oració fúnebre de l' Ignocencia:

—¡No sé cóm ha sigut!

En certas ocasions, tanta impassibilitat 'ns irritava y 'ns treya de test.

—¿Pero que dormía, que no sab cóm ha sigut?

—No; pero ¿qué volen que 'ls digui, si no ho sé?

Colocada la qüestió en aquest terreno, era clar que la xicota tenia rahó. Si no ho sabia ¿cóm ens ho havia d' explicar?

Sentirli referir alguna cosa que li hagués succehit un diumenge que li toqués sortir, era qüestió de llogarhi cadiras.

—Al arribar á aquesta plassa gran, que no sé cóm

QUAN ELS CARCA-REGIONALISTAS GUANYIN

Els serenos no cantarán l' hora que no se senyin.

la nomenan, hi trobat una noya coneguda y, no sé cóm ha sigut, hem anat á parar darrera de Montjuich, més enllá de can... vaja... no sé cóm se 'n díu...

Total, que després d' un' hora d' escarrassarse, resultava que no sabia lo que li havia passat, ni per qué li havia passat, ni ahont li havia passat...

—¡Qué n' es de felís, Ignocencia!—li deyam nosaltres al final d' aquells relats, que al cap-de-vall no relatavan res.

Y ella somreya y exclamava ab la més perfecta convicció:

—¿Cóm volen que ho arregli, si no sé cóm ha sigut?—

Als pochos mesos de tenirla, un día, servintnos á taula, vaig reparar de prompte que l' apacible minyona s' estava engruixint d' un modo extraordinari.

¿Cóm no 'ns n' haviam adonat antes? Perque... la cosa era tan evident, que semblava mentida que 'ns hagués passat desapercebuda.

—¡Ignocencia!—vaig dirli, mirantla de fit á fit:—¿que potser te relacions?

—¿Una servidora?—va fer ella,

ab un posat de sobressalt, que va ser per mí una revelació complerta.

No hi havia dupte: la infelís estava en camí de ser mare.

—¿Tampoch sab cóm ha sigut aixó?—vaig atrevirme á preguntarli.

Als réprobos liberals els passarán «Rambla avall».

A la qüenta sí que ho sabia, perque va baixar el cap y 's torná tota roja.

A. MARCH

CONFLICTE RESOLT

De Madrit diu que no pararan un moment d'enviar-li recados.

—«Senyor Amat, ¿qué hem de fer? ¿Cóm está la qüestió de las festas?... Miri que tenim ja á sobre 'l día d'autos, y vosté encare no ha preparat res...»

—Es que ho estich rumiant,—contesta l'arcalde, per dir alguna cosa.

—«Deixis de qüentos—tornan á telegrafiarli desde Madrit:—Si vosté no 's veu ab cor per combinar un programa, agafis ab en Coria, qu' en cinch minuts el treurá del compromís.»

La veritat es—diguem'ho clar—que don Joan no parla á la gent de Madrit ab la sinceritat degu la.

¡Rumiar!... ¡el programal.. ¡en Corial...

No es pas aixó lo que á n' ell l'apura. Ni pera rumiar necessita á don Martí, ni 'l combinar el programa es empresa que l'apuri extraordinariament.

El problema es un altre.

—Madrit—pensa ell—me recomana que fassi festas. Barcelona, per la seva part, te tantas ganas de ferne com d'elegir un monument á n' en Pantorriillas. Posat en aquest conflicte, colocat entre la espasa d'allá y la paret d'aquí, ¿qué faig?—

¡Aixó, aixó es lo que 'l senyor Amat no acaba de veure prou clar, per més voltas que hi dona!

La lluyta es verdaderament tremenda. De l'una part hi ha 'l seu dinastisme, apoyat pel de 'n Fabra y en Grañé, que no 's cansan de dirli:

—Fem festas, don Joan. La vida municipal es un teixit de llágrimas, y si ab l'escusa de la d'aixó de don Dallonsas podém proporcionarvos uns quants días de expansió, tot aixó tindré.

—Ja ho veig; pero tinguin en compte que l'espirit de la població...

—¡Ay, ja está vosté fresch si s'enreda ab aquestas metafísicas! La població, ara com ara, es vosté: lo que vosté determini, per ben fet estará.

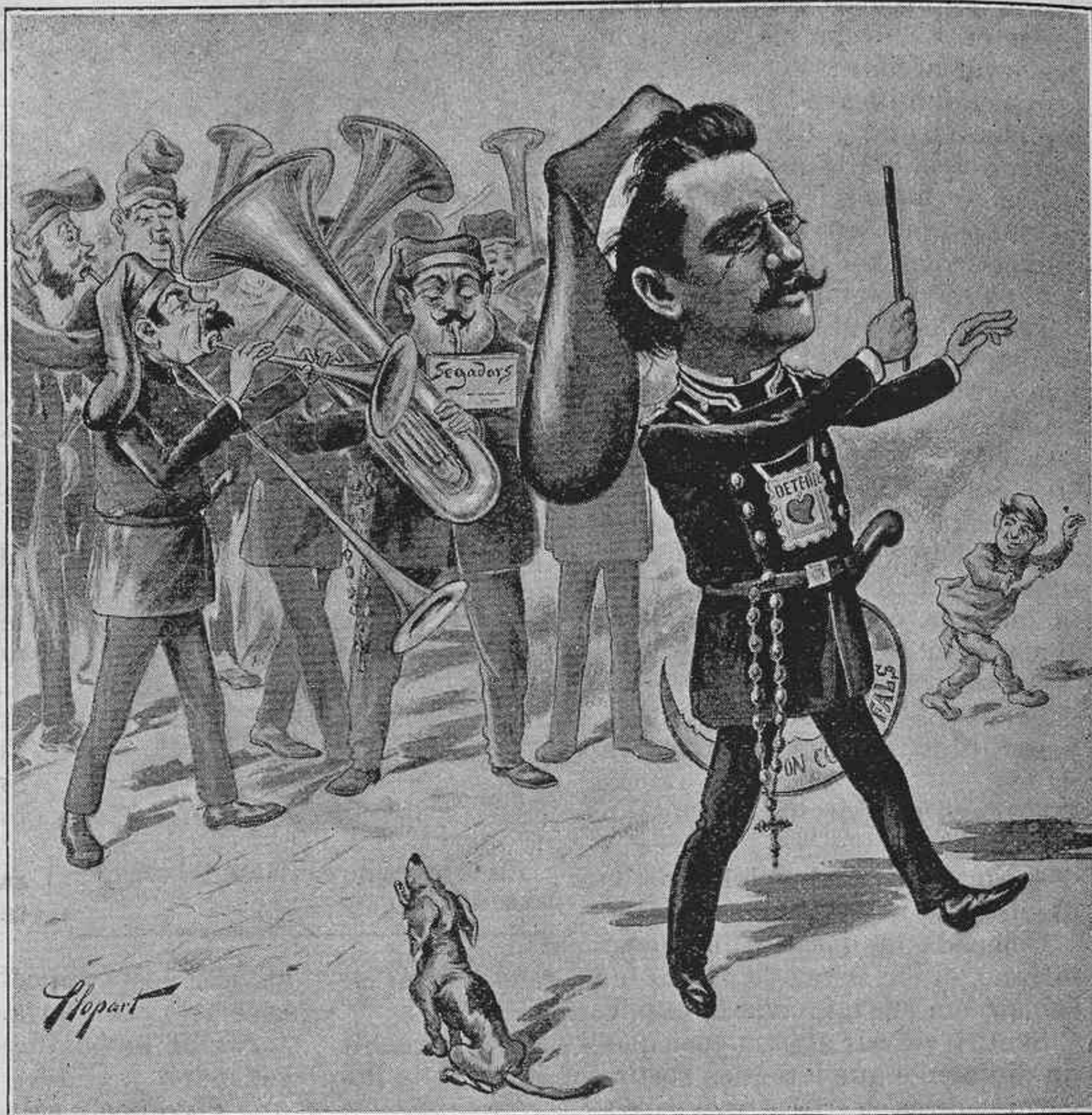
Molt pesa en l'ánim del primer arcalde l'opinió dels seus ilustres companys y correligionaris; pero ¿y 'l parer de Barcelona? ¿Y 'l vot d'aquesta prempsa desbaratada, que may está tan contenta com quan pot dir mal de l'autoritat?

—¡Uf!—exclama don Joan:—n'hi ha per perdre la xaveta!... Els uns naps, els altres cols... ¡Sombras venerables de 'n Fivaller y de don Francisco, envieu-me una mica d'inspiració! ¡Ilumineume!...

Pel cas de que don Francisco y en Fivaller se mostressin sorts á la seva súplica, 'm permetaré la llibertat de donar al senyor arcalde un bon consell.

¿Qué voldria vosté? ¿Quedar be ab els de Madrit

QUAN ELS CARCA-REGIONALISTAS GUANYIN

Els músichs municipals tocarán el cop de fals.

y deixar á Barcelona contenta?—Donchs fassi lo que á continuació vaig á dirli, y armonisa perfectament aquets dos extréms:

Res de gastos, res de adornos, res de tonterías. Ja haurá vosté observat que una de las diversions que 'l poble reb ab més aplauso es la del ball. Conquista més voluntats una nota de polka ó un compás d'americana que deu discursos de 'n Canalejas.

Donchs bé: el día de la festa organisa un gran sarau públich á la plassa de Sant Jaume. La banda municipal dalt d'un tablado, la plassa ben alfombrada y ¡vóltala que va de franch!

Y aixís queda be ab tothom.

Als de Madrit podrá dirlos:

—Celebrém aquest ball pera festejar aixó.

Y als de Barcelona:

—Aquest ball se celebra en honor del sant d'avuy.

Perque hi ha que tenir en compte que 'l día de la daixonsas es Sant Pascual Bailón.

MATÍAS BONAFÉ

¡BEN VINGUDA!

Voltant el mon s'han crusat l'Hivern y la Primavera: ell melindrós s'ha allunyat y ella vé molt riallera.

Quan ja es aquí, plá y turóns s'esmaltan de perleria;

l' arbre treu nous branquillons
y 'ls ramells perfumeria.
Se badan els gessamins
y las flors de la avellana,
florejan els romanins,
el llacsó y rosa boscana.

Transparent se torna 'l cel,
la terra 's muda de vesta,
y, quan l' alba escorre 'l vel,
se matisa la floresta.

El sol, de púrpura y d' or,
extent més sa cabellera,
y l' oreig besa á la flor
que 's desperta matinera.

Y entremitj d' himnes plascents
y raudals de nova vida,
renaix, joliu y esplendent,
l' amor, ab dolsa esbranzida.

BASTERET

LLIBRES

EN LA ESTEPA por MÁXIMO GORKI.—Tarducció de A. Riera.—Un no 's cansa de llegir al jove y ja célebre escriptor rus, que al poch temps de haverse donat á co-neixer ha conquistat el privilegi envejable de veures tra-duhit á las principals llenguas del mon. Aquí á Espanya avuy se l' edita per partida doble y triple, servint d' in-centiu de competencia entre distintas casas editorials. Nosaltres tenim á la vista la edició Tasso, bonica y bara-ta, y á ella 'ns referim al trassar las presents líneas.

En la *Estepa* forma una colecció de nou narracions la major part d' ellas situadas en la inmensa planura de aquell país verje, y animadas ab la pintura de tipos er-rants y somniadors. El paissatge y las figuras s' armoni-san y 's completan Gorki es un admirable pintor que sorprén y admira á un temps no sols per la magia de son colorit y 'l vigor de la pinzellada, sino además també per la calitat de las sevas creacions, genuinament russas com mes no pugan serho y animadas de senti-ment humá, y per lo tant de un mar-cat carácter universal. Aquesta dua-litat es tal vegada 'l secret del éxit as-sombrós del escriptor, que ab tanta facilitat s' ha anat extenent més enllá de las fronteras de la seva terra: éxit d' astre, que tot ho ilumina.

Podríam fixarnos una per una en las nou narracions que constitu-heixen l' aplech, que tolas son dig-nas de un estudi detingut; pero 'ns falta temps y espay pera ferho. To-tas son hermosas, interessants, con-movedoras, y per damunt de tolas, pel nostre gust, l' última, la titulada *Makar Tchudra*, qu' en ben pocas planas tanca un drama emocionant ab honors de poema. Ella sola val el llibre.

ALTRES LLIBRES REBUTS:

La enfermedad reinante.—Juicio crítico del vigente Código de Comercio en lo concerniente á quiebras y suspensiones de pago por D. E. Diu-maró y Grané, con una carta-prólogo de D. Manuel Ribot y Serra.—Colec-ció de artículos que va veure la llum en la *Revista de Sabadell*, y en els quals se traeta ab molt coneixement de la materia y ab notable sentit prácticich una qüestió jurídica que tant afecta á la vida industrial y mercantil del país. Tots els argu-ments que podrián aduhirse en pro de la reforma del Códich en benefici dels que treballan de bona fe, están continguts en el folleto del Sr. Diu-maró.

Novelas cortas.—El volum pu-blicat per la Biblioteca científico-li-teraria y que forma part de la colecció *El novelista popular*, conté las següents obras: *Brazo de cuero y el Houlán* per Paul de Feval; *Croisilles* per Alfred de Muset; *Lo que vale la vida*, *Memorias de un bretón* per E. Scribe; y *Un episodio en el Terror*, per Balzac, tolas ellas ilustradas ab grabats.

L' inteligent editor Sr. Tasso ha aumentat la seva colecció com-pleta de las obras del gran novelista Balzac, ab las magníficas novelas ti-tuladas: *Modesta Miñón* y *El lirio en el valle*, las dugas esmeradament tra-duhidas per D. J. García Bravo, doc-tor en Filosofía y Llettras.

RATA SABIA

QUAN ELS CARCA-REGIONALISTAS GUANYIN

No s' usará mes rellotje que aquest.

La fatxada de la Casa Gran será degudament modificada.

L' AMERICANA

Qué vol dí 'ls vals, la sardana,
el schotisch, ni 'l rigodón!...
Per mí no hi ha ball al mon
com la dolsa americana.

Es un ball que 's pot ballar
possehint pochs rudiments...
I que n' ha fets de casaments
aquell que la vá inventar!

De tots els balls coneguts
ell és el qui va milló
per fé una declaració,
ab tots los seus *ets* y *uts*;
l' armonía y el compás
d' eixa dansa seductora
es la més engrescadora
pera doná aquest gran pás,
puig reuneix tals excelencias
el seu ritme melodiós
que al sér mes curt y talós
li despeja las potencias.

L' home més aixut, ballant
al só de una americana
ab sa parella galana
el veureu sempre garlant.
¿Que li diu? Flors en excés;
—qu' es bufona.. que l' estima...
que al pensá ab ella s' aprima...
que no 'l fassi patir més...—
y ara una frase patética...
y ara un terme apropiat...
es á dir, tot un esclat
de retórica y poética.

¿Quí l' inspira? 'l mohiment
qui li deixonda 'ls sentits
y fá qu' aquests acudits
li vingui al pensament.

Per xó en totas las edats
—si 's balla prudentament—
es un gran medicament
de possitius resultats;
als uns els fá maravellas
en el sistema nerviós,
als altres... Deu, bondadós,
els adressa... las orellas,
y desterra els mals de caps,
y distreu als ensopits,
y alegra á n' els afligits
y treu els anys á grapats...
Ballarlo vol pochs traballs
y si no fós per res més
tan sols per sa senzillés,
fora 'l rey de tots els balls.

Per xó es just passí á l' Historia
un ball de tals condicions:
per ell las generacions
fan mérits per ná á la Gloria:
per éll moras y cristianas
d' aná 'l Cel tenen anhel,
perque—segons veus—al Cel
sols ballan americanas.

JOSEPH ROSELLÓ

PRINCIPAL

La companyia francesa sense estar composta de notabilitats de aquellas que sols ab el seu nom fan rotllo, es molt notable per son equilibri, per la seva escola de declamació y pel domini que té de las obras que ha posat en escena. Bastará dir que las va interpretar sense necessitat de apuntador.

L' amí des femmes, L'etrangère, Denise, totas tres de 'n

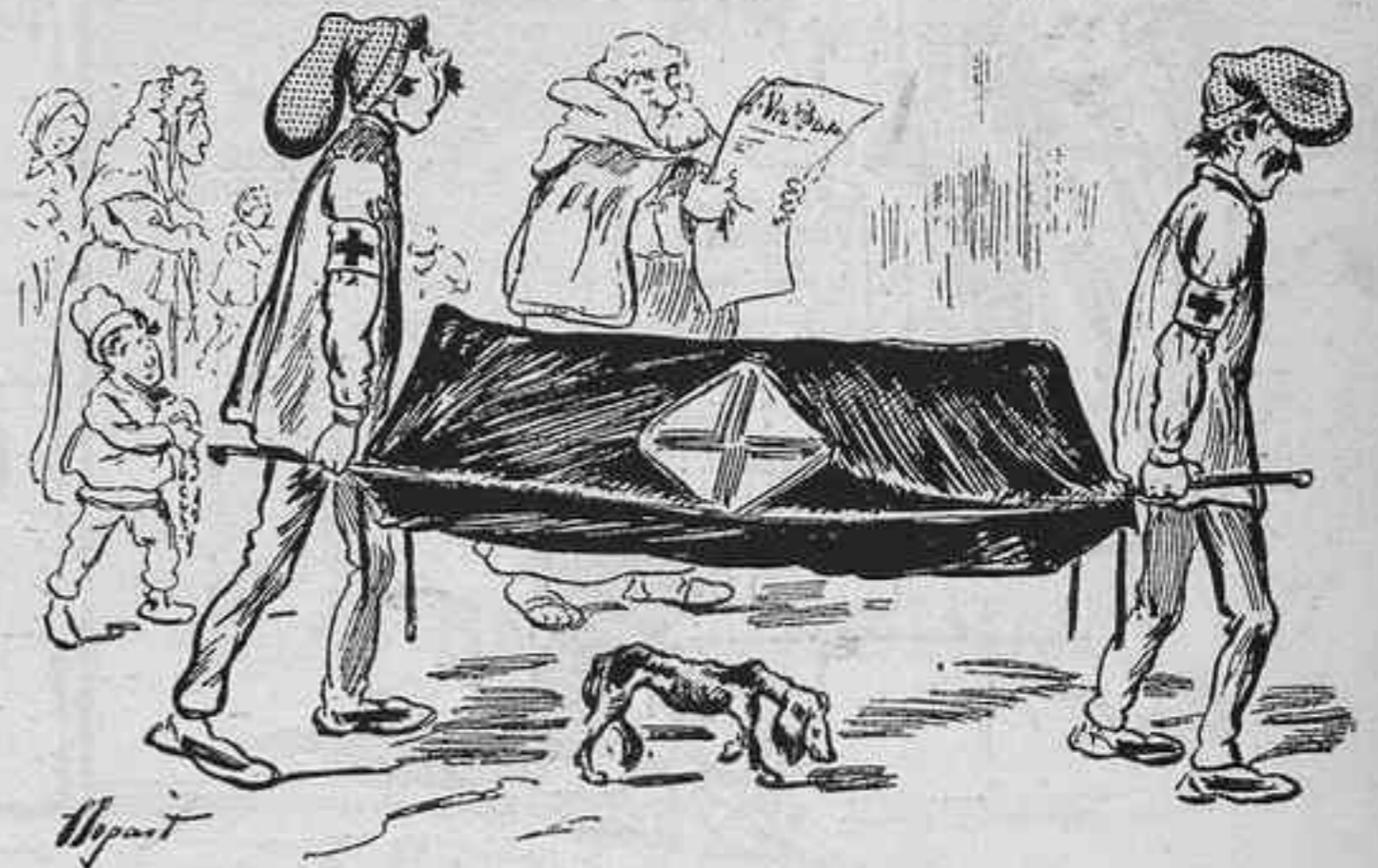
QUAN ELS CARCA-

El Museo de l' Historia 's veurá notablement enriquit.

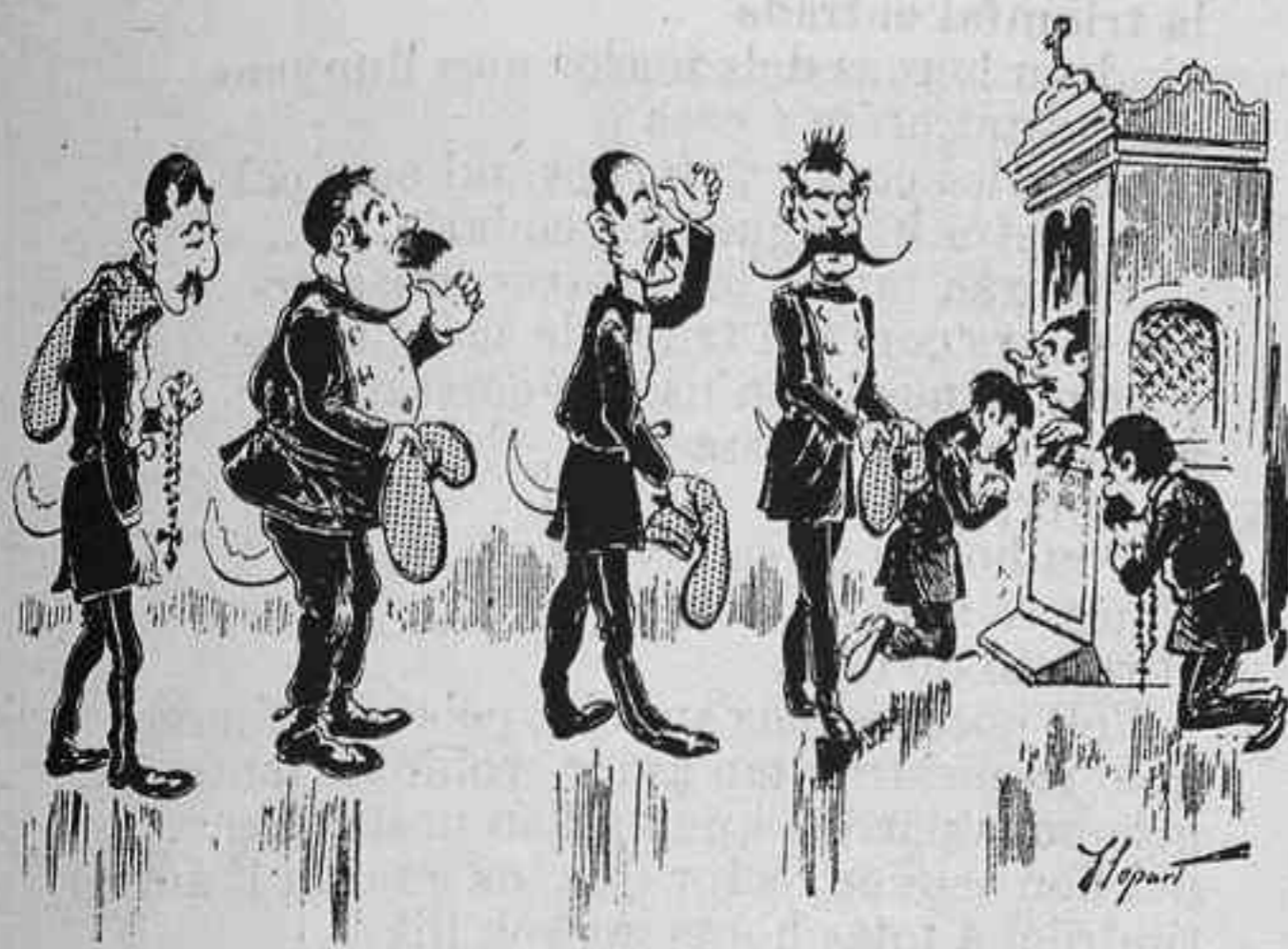

Els guras de caball estrenarán trajo nou.

Aixís, quan hi hagi un malalt, será dut al Hospital.

REGIONALISTAS GUANYIN

Els municipals confessaran cada vuyt días.

Als felats no 's dirá una mala paraula.

Y la premsa lliberal y verdaderament catalana desapareixerá per fí d' aquesta terra.—*Laus Deo!*

Dumas van tenir una execució esmeradíssima, principalment de conjunt qu' es lo que mes agrada. Las senyoretas Even, Morey, Davez y Robinne, además de distingirse en la declamació, lluhiren *toilettes* molt ricas y elegants: els Srs Valmont, Lothe y demés companys feren gala de aquella quadratura escénica tan propia dels actors que dominan son difícil ofici.

En resum dirém que si no provocaren entussiasme, sapigueren proporcionar quan menos unas deliciosas vetlladas á la concurrència, no, per desgracia molt numerosa, que assistí al teatro.

LICEO

Ab *Aida* ha acabat la temporada, y aquesta ópera ha sigut, sens dupte, 'l millor éxit de la mateixa. La Carretera brillant; en *Blanxart* colossal; en *Palet*, cantant com un russinyol. Donava gust veure als tres eminents artistes catalans, tots tres deixebles de 'n Goula, qu' es qui portava la batuta, per acabar de arrodonir el quadro.

Y hi haurá encare qui no voldrá comprendre que aquest es el verdader catalanisme... un catalanisme d' exportació, que troba aplausos enllá de la frontera, tal vegada mes calurosos y entussiasmas que 'ls mateixos de casa nostra.

ROMEA

Ab el títul de *Els Jochs Florals de Canprosa*, ha escrit en Santiago Russinyol una garbosa sátira literaria y de costums. Entre 'ls molts mérits que adornan al celebrat escriptor-artista ningú li negará 'l de saber adelantarse als gustos de l' opinió. ¡Quánts que criticavan sas primeras expansions pictóricas y literarias, després s' han dedicat á imitarlo servilment!

Es de creure, donchs, que al decidirse á escriure la seva sátira contra las carrinlonadas floralescas, haurá sentit la próxima aparició de un verdader enft, que afectarà al cos social de Catalunya. En efecte, ja li han de comensar á sortir pels ulls tantas ximpleras y moxigangas que no van en lloch mes que al ridícul.

En Russinyol ab la seva vèrbola xispejant ha trassat un quadro de uns Jochs Florals de fora, plé de intenció y de bon humor. Potser peca una mica de llarch. Lo induptable es que l' escenari de *Romea* resulta massa reduhit per contenir-lo, y que alguns actors—no tots per fortuna—no comprenen prou bé 'l carácter de l' obra. Posada en unas taulas mes espayosas y ensajada ab mes esmero, sobre tot en lo que respecta á las escenas mes mogudas, tinch per segur que produhiria un efecte colossal.

L' éxit ja 'l va tenir, y per partida doble: molts y generals riallas durant la representació, y al final forts picaments de mans y alguns xiulets. Els aplausos eran la demostració de que l' obra havia agradat y 'ls xiulets la revelació claríssima de que l' autor havia posat el dit sobre la nafra.

Cal, donchs, felicitarlo, també per partida doble.

NOVEDATS

La *Asociación musical de Barcelona*, á qui deuen els filarmónichs no pocas fruicions artísticas, doná dimars son CXXXI concert, que 's recordarà sempre com una gran solemnitat musical.

Una orquesta de 80 professors, baix la direcció del jove mestre Sr. Lamote de Grignon, qui doná probas de una sorprenent pericia, feu sentir per primera vegada á Barcelona la *Suite característica* del rus Glazounow, producció brillant y molt briosa que abunda en hermosos motius ricament teixits y las *Melodias escocesas* del belga Paul Gilson, impregnadas de una delicadesa extraordinaria.

Pero l' atractiu del concert era l' aparició del famós violinista Huch Heermann, director del célebre quarteto de Francfort. No quedá desmentida, ans al contrari, considerablement realsada la fama de que havia vingut precedit, puig es un concertista número hù, per la puresa, la seguretat, el bon gust, la expressió y 'l sentiment ab que tocá 'l violí. No 's pot demanar mes. El primer efecte que produhí en el públich sigué de sorpresa, la qual se transformá en fonda admiració y esclatá en delirants aplausos.

¡Quína llástima que aquestas notabilitats vinguin á Barcelona sols com aucells de pas!... Donar un sol concert y fugir, es deixarnos la mel als llabis y l' anyoransa al cor.

MÚSICA DE MAIG

—¡Dulcísima Virgen,
del cielo delicia!...

¡Qué 'n vol de paciència
guanyá 'l pa del día!

CATALUNYA

La *Venta Eritaña* es una producció mansoya y que traspua inexperiencia de la escena per tots els poros. Parlo de la lletra. En quant á la música revela algunas bonas disposicions en el jove Sr. Alfonso (D. Frederich). Ja que no 's distingeix per la seva originalitat, no 's pot negar que té cert garbo y no escassa facilitat tant en el desarrollo dels motius com en l' instrumentació.

De *Los nenes* de 'n Jackson Veyán; música de 'n Valverde (fill) sols se 'n pot dir que té tota la semblansa ab un mal *gazpacho* andalús amanit ab mostassa inglesa. ¡Quína pobresa d' inventiva no representan totas aquellas escenas de andalousos esbravats ab la seva corresponent parella de inglesos! Tot alló es excessivament rebregat porque 'l públich s' ho pugui menjar de gust!

Sort de la Campos que hi té unas quantas *pataitas* d' istil inglés y sevillá, y sort, sobre tot, de que l' estreno de l' obra 's doná la nit de son benefici. L' ovació de costúm á la beneficiada, l' aparició de un wagó de regalos, flors y coloms, y fins un curt discurs de la popular artista, salvaren á *Los nenes* de morir á penas nascuts, com las criaturas que venen al mon fora de temps escañolidas y casi sense respiració.

N. N. N.

ELS ESPLÉNDITS

El nen ja 'ns té quinze anys
y encare que migrat y estret d' espatillas
ja 'ns sembla prou robust
perque pugui portá el pes de la casa.

¡Veureu ab quin acert se portará
quan guihi á tots ab sas manetas blancas
el nostre hermós fillet,

el reyetó de casa!

Per saludar com cal del hereu nou
la triomfal entrada
vindrán hereus dels masos mes llunyans
qu' hostatjarém á casa
tractantlos com á prínceps, tal com cal
á la nostra hidalguía llegendaria.

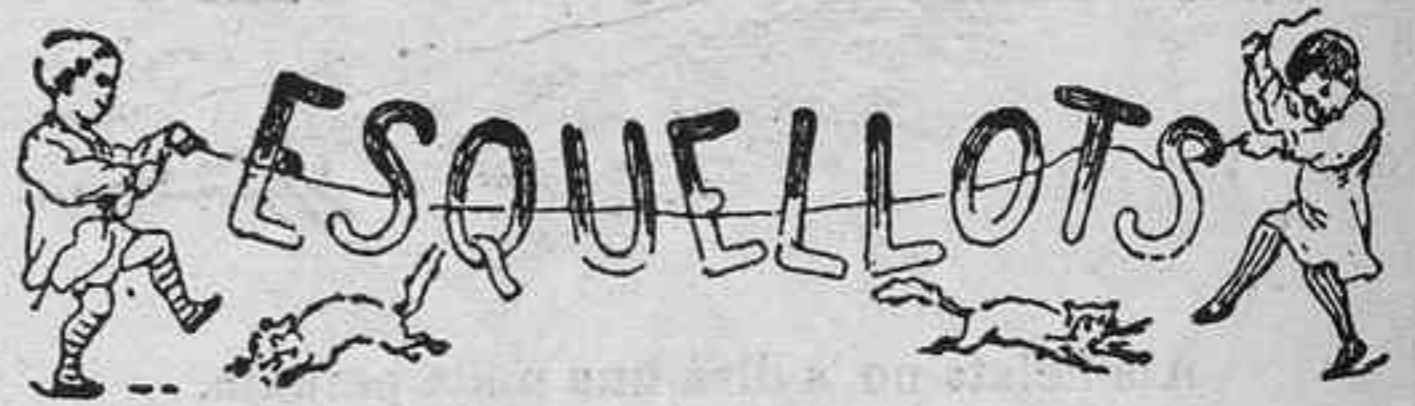
Vindrán també los nostres rabassers
per veure com del fruyt de sas suhadas
sabém ferne el bon us que correspon
á la espléndida rassa
que perpetuará,
si Deu ho vol en sa divina gracia
el nostre hermós fillet,
el reyetó de casa.

Pels nostres bons amichs, pels concellers
que 'ns mostran tan amor, voluntat tanta,
pels bons parrots que vetllan nostre cos,
pel bon senyor rector que 'ns guarda l' ánima,
tindrém á totas horas un bon lit
y la taula parada;
als mossos, als parcers y demés gent
que per nosaltres constantment treballa
ab músicas, cohets, dansas y bous
procurarém distreure'ls bé la gana,
que no volém que hi hagi un rostre trist
en diada tan fausta
pel nostre hermós fillet,
pel reyetó de casa.

Tot vessará, que no 'ns ve pas d' aquí:
res hi fa qu' en daurats y lluminarias
se gastin forsa mils; al fí y al cap
per' xo s' han fet las unsas, per gastarlas,
y bé s' ho mereix tot
la figura simpática
del nostre hermós fillet,
del reyetó de casa.

Y á mes de tot aixó;
¡no paguém pas nosaltres!

JEPH DE JESPU S

Cosas de la Casa Gran.

Uns senyors s' enginyan de manera que logran

LA PROPOSICIÓ DE 'N LLOPART

—¡Apa aquí! No 's dongui treva.
¡Veyám si surt ab la seva!

LA BULLIDA DE LAS SANCHS

—¡Quedo als seus peus, salero d' aquest barri!
 —¡Adulador!— ¡Qué fina y qué modesta!
 Si m' haguessin premiat als Jochs Florals,
 ¡demá la feya reyna de la festa!

ferse inscriure al registre de la Propietat uns solars que la ciutat de Barcelona creu que son seus.

Se practican gestions, s' emiteixen dictámens y á la fi s' acorda que passi l' assumpto al advocat assessor Sr. Serrahima.

Y tanta son devía tenir (no l' advocat, l' assumpto) que allí s' ha estat dormint onze anys seguits. Y si no l' despertan encare dormiría, anantse'n al altre mon, porque 'l dret del Ajuntament á reclamar contra la inscripció, estava leri-leri á punt de prescriure.

Algú ha insinuat que 'l Sr. Serrahima, assessor del Ajuntament, era á la vegada advocat de aquells aprofitats senyors de la inscripció.

Y de aquí ve tota la desgracia.

Perque á certa edat menjar en excés es una imprudencia, y per menjar á dos carrillos com diuen els castellans, sufrí 'l Sr. Serrahima un atach de feridura, y á conseqüencia de aquest atach de feridura—segons ha dit ell mateix per exculparse—va perdre la memoria, no recordantse més del assumpto, ni de l' Ajuntament que li havia passat porque informés.

Falta saber si en aquests onze anys de desmemoriament, el Sr. Serrahima s' ha descuidat també de presentar al cobro las minutas de honoraris al Ajuntament, en pago dels grans serveys que li ve presentant de ferli perdre tots els plets.

En cas afirmatiu resultarà que 'l Sr. Serrahima s' ha menjat totas las pansas y ha deixat totas las quas.

El poble de Santander l' altre día va calar foch á la estació del ferrocarril de aquella ciutat á Bilbao, que contra la voluntat de la població se havia construït en el Boulevard, dihentse que 's feya sols ab carácter provisional y que després ja la trasladarían.

Y vels'hi aquí que mentres una comissió demanava al governador que trametés al govern els desitjos del poble reunit en meeting, una veu va dir:— ¡A cremar l' estació!

Y en un instant l' edifici quedava transformat en una foguera.

Veritat es qu' era de fusta.

De aixó del incendi qui 'n té la culpa es l' empresa del carril.

Quan se construïxen estacions provisionals no 's fan de fusta sino d' obra, que 'ls mistos no hi puguin res.

O sino que probi algú de cremar la del carrer de Aragón, á veure si s' encendrà.

Diálech entre dos companys de causa.

—Bé, vaja, *La Renaixensa* al modernisarse, no farà més que imitar á *La Perdiu*. Teníam una *Veu de Catalunya* y ara 'n tindrem dugas.

—Me sembla, noy, que t' equivocas. O sino mira

lo que diu *La Renaixensa* en el seu prospecte: «No s'oblidarà may de ser exemplar en *modos* y cultura...»

—No diguis més, tens molta rahó; no més que ab aixó n'hi ha prou perque siguin dos periódichs ben diferents.

L'Ajuntament no ha de parar fins á conseguir que sigui una realitat l'enderrocament del castell de Montjuich, de conformitat ab la proposició presentada pel Sr. Llopart.

PERSEGUINT UNA SECRETARÍA

cau de recorts penosos: el bombeig del any 42, el procés anarquista...

¡A terra Montjuich!

Militarment ha complert ja la seva missió. Els progressos de l'artilleria moderna 'l fan un element del tot inútil. Més que una defensa es un destorp.

En aquest punt tenia rahó l'óptich Sr. Corrons, regidor barceloní del any 73—en temps de la federal—qu'entre 'ls grans projectes que acariciava hi havia 'l de derruhir el castell, construhint en el seu emplaçament una *pajarera* monumental.

Ab *pajarera* ó sense lo que importa es que 'l castell desaparegui, com van desaparèixer las murallas y després la Ciutadela, perque 'l poble ho volia, y las revolucions del 54 y del 68 van donar plena satisfacció á las sevas aspiracions.

Demá diumenje quedarà instalada en el *Círcul Artístich* una exhibició de quadros y estudis del malaguanyat artista, D. Andreu Solá.

En ella 's podrá veure que 'l pintor ripolletench

Aixís com avants, tots els barcelonins cridavan: «¡Abaix la Ciutadela!», avuy s'ha de cridar: «¡A terra Montjuich!»

El castelles un padastre de Barcelona, que fa que la montanya no pugui ser la joia de la ciutat. Es ademés un

valia més de lo que molts se figuravan, servint l'exhibició per lamentar una vegada més sa prematura mort.

Vels'hi aquí que *La Perdiu*, al donar compte de la sessió celebrada dissapte al *Ateneo* 's limita á dir: «Mossén Santiago Estebanell va posar fi á la sessió, pronunciant un sentit discurs que va versar sobre impresions personals referents al eminent autor de «Flors de María,» siguent molt aplaudit.»

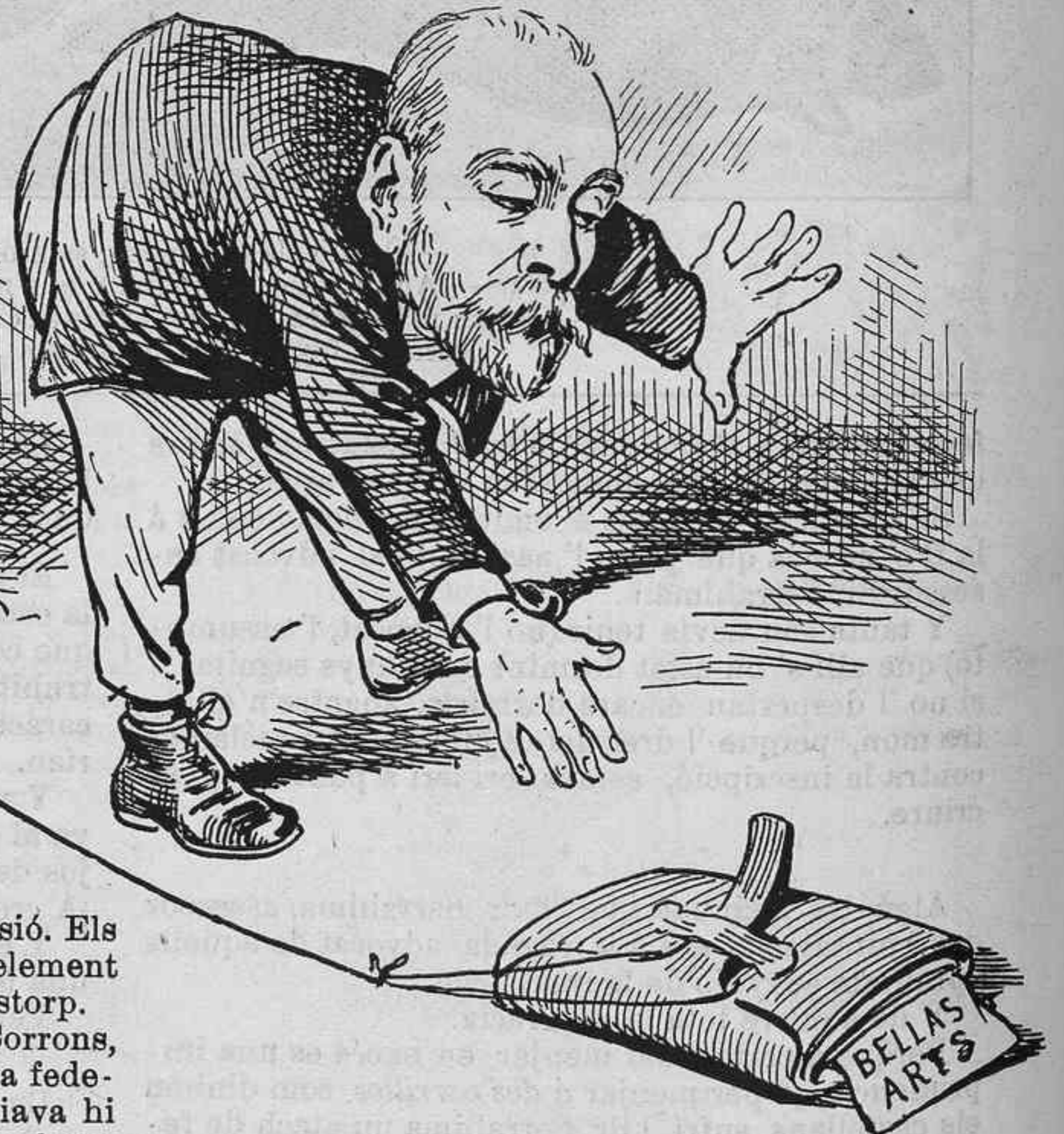
La Perdiu s'absté de consignar l'intempestiva excitació que Mossén Estebanell va dirigir als socis del *Ateneo*, encomenantlos que anessin á Sant Just á pendre la comunió.

¿Es que *La Perdiu* hi está conforme? Donchs devia aplaudirho. ¿Es que no ho troba posat en regla? Donchs devia tenir la franquesa de censurarho, com varen ferho un gran número de ateneistas assistents á la sessió.

Aixó ja no es encendre un ciri á Sant Miquel y un altre al dimoni, sino apagarlos tots per fer la fosca... y fugir dissimuladament de compromisos.

Pero ¡qué s'hi farà! aixís es com *La Perdiu* va elaborant la bola monstruosa del seu regionalisme.

Hi havia á Barcelona un jove carregat de trampas, que cansat de veure's perseguit pels inglesos que no 'l deixavan á sol ni á sombra, va concebir la desesperada resolució de clavarse un tiro.

—¡Ay que s'hi acosta!
¡Ay que l' atrapa!
¡Ay que 's belluga!
¡Ay que li escapa!

—A veure—'s deya l'infortunat—si quan sigui mort me deixan descansar.

Ab el revólver á la butxaca ja 's dirigia á un dels sitis més solitaris del Ensanxe, quan va topar ab un conegut, qui endavinant el seu funest propósit, logr

dissuadirlo, aconsellantli que anés á buscar un consol en els brassos de la religió.

Aixís va ferho 'l jove.

L'endemá anava á confessarse, y sortía del confessional decidit á ingressar en un convent.

Com aixís ho ha realisat, deixant als seus infinits inglesos ab un pam de nas, perque havent fet vot de pobresa, no n'hi ha de fets, ni de ahont puguin venir.

D'aixó s'encarrega de dils'ho la portera de la casa ahont el jove vivía, avants de ferse frare. Y ara no 'ls queda més remey que aturarse en aquell pasatge del *Pare nostre* que diu: «Perdonau las nostras culpas, com nosaltres perdonám als nostres deutors.»

**

Vegin com la religió practicada ab certa mónita es font de tots els consols. En el present cas els hi ha trobat un jove plé de trampas, que havia arribat casi á frech del suicidi.

Veritat es que no han sigut tan felissos els seus inglesos; pero si bé 's considera tampoch els mereixen, dat que la major part d'ells son *protestants*.

—¿Ja has vist qué ha fet la pluja?
—¡Aixó deuen ser las pregarias d' aquests días!

¡Olé por la Rabassada!
L'altre día va celebrarse, ab autorisació del Cardinal, la primera boda en la capella-pública de aquell *Hôtel Restaurant*.

En el qual, per aquests cassos tot s'hi troba reunit: capella, menjador, sala de ball y fins magnífichs quartos pera passarhi la nit de nuvis.

Qualsevol vaji á Montserrat á empudegarse y á dormirhi malament.

Fins el nom hi ajuda: diguin *Rabassada*, diguin *Abrassada*: son las mateixas llettras.

Llegeixo en un telegrama de Madrit:

«Muchos estudiantes de la Universidad han ido hoy en manifestación á pedir al empresario de la Plaza de toros que procure que toree el joven Roviro, catalán, estudiante de la Facultad de Derecho.»

Aquesta actitud del jovent escolar, m'entusiasma. L'unió del Dret ab la Tauromaquia... ¿volen res més espanyol y que ompli més el cor de santas esperansas?

¡Quín catedrático més eminent no será 'l jove Roviro, el día que 's posi en planta aquesta unió

íntima! No es pas tan gran la diferencia entre la toga y 'l capot de brega, entre la montera y 'l birret prismático.

¿Y qu' es la espasa de la justicia sino un' eyna de torero?

Será una viva llástima qu' en las festas de la coronació, no puguin obtenir la categoría de *grandes de España*, tots els que la sollicitan.

Pero son aquests en tal número, que segons llegeixo en un periódico de Madrit, «en su mayoría se quedarán chasqueados.»

Aixó no pot ser, de cap manera. Y perque no sigui, aquí va un consell:

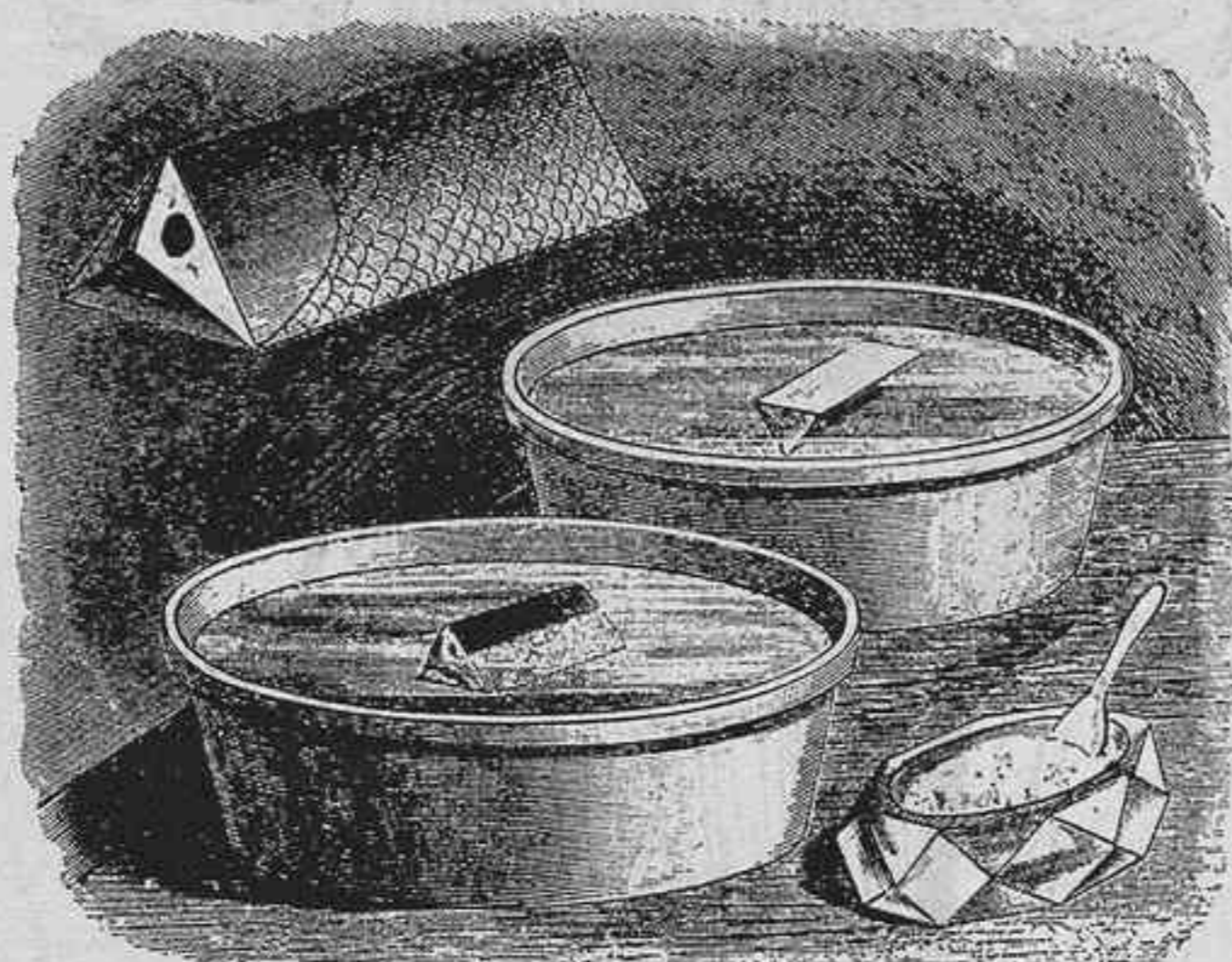
Qui vulgui ser gran d' Espanya que s'estiri, que camini de puntetas, y si ni aixís arriba á la mida, que aprengui á anar ab camas de fusta.

Mariano Forté
1902

PEIXOS DE MAR

S' agafan trossos de fusta d' abet, ó d' altra ben lleugera; se 'ls dona forma triangular en una llargada de 5 centímetros y 's fabrican en una de las bases altres triánguls de 2 centímetros per costat. Tot seguit, pera que tinguin aspecte de peixos, se dibuixa l' escata pels dos costats que representan l' esquena, y els ulls y la boca en els triánguls que signifiquen el cap, deixant blanca tota la banda de sota que figurará el ventre tal com indica el present grabat.

Preparan immediatament dos gibrells, l' un d' aygua clara, natural y l' altre d' aygua ben carregada de sal y al sumergirhi 'ls peixos fabricats de la manera qu' havém dit, si l' aygua es salada baixarán als fons del gibrell ó nadarán perfectament entre dugas ayguas y si l' aygua es dolça 's tombarán ab rapidés de panxa en l' ayre com si fossin peixos morts y 's quedarán rígits y encarcerats á la superfície.

El que no estigui al corrent de tot aixó de las lleys de densitat dels cossos, s' extranyará y creurá que verdaerament, aquests peixos son de mar ja que no poden viure en aygua dolça.

Aixís ho faría jo si tingués la deria de ser gran d' Espanya y 'l govern s' empenyés en deixarme xich. O sino llogaría á un camálich que 'm portés á tall de gegant.

A la porta de una iglesia:

—Tinguin llástima y pietat de un pobre cego carregat de familia.

Una persona compasiva li pregunta:

—¿Quánts fills teniu, bon home?

Y 'l pobre li respón:

—¿Cóm vol que 'ls pugui contar sent cego? ¿Qué no veu que 'ls hi perdut de vista?

SOLUCIONS

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA 1.ª — *Es-car-men-ta-rí-a.*
- 2.ª ID. 2.ª — *Lla-gos-te-ra.*
- 3.ª ANAGRAMA. — *Desa—Seda.*
- 4.ª TRENCA-CLOSCAS. — *Las esposallas de la morta—Victor Balaguer.*
- 5.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH. — *Modesta.*
- 6.ª GEROGLÍFICH. — *Qui mes mira menos veu.*

XARADAS

I

A UN CRÍTICH, PERQUE D' ALTRES S' ENTENGUIN

¡Si n' he fetas de xaradas!...
¡mes que un foch no 'n cremaría!...
Donchs, per més que á molts extranyi,
per mes que sembli mentida,
no s' ha escapat ni una d' ellas
de que passés per la crítica.

Per no anar mes lluny, la última
un senyor mestre... de *críca*,
me va moure mitj escándol
al cassino l' altre día
dantme lliçons de gramática
parda, qu' avuy molt s' estila,
perque segons éll «Tertulia»
no més tenia tres sílabas.

Está bé, jo no li nego;
pro, ¿ignora que 'l xaradista
la llibertat se pot pendre
de fer «li-a» ó bé junt «lia»?

Si es tan *total* qu' aixó ignora,
'm permeti que li diga
qu' entén vosté de xaradas
com jo de fer... llangonissas.

Si es que vol darm' *tres-segona*
pretenguent ab *hu* filípica
calentarme sols de cascos,
¡ja sab qu' allí hi ha algun ximple
que sense anar ni venirli
en la discussió se fica,
y com te mala *dos-doble*
solta paraulas indignas!

Donchs si no vol fé enfadarme,
vosté, els altres ó 'l que siga,
deixis de cosas; ¡me creguil
puig las sevas tonterías,
podrían ser fácil causa
de que ma ploma senzilla,
que gosa ab plers infantívols
escriguent doloras, íntimas,
cantars, sonets, amorosas,
epigramas, odas, rimas,
y molt mes que tot xaradas
ab pretensions humorísticas,
pro sempre sense indirectas
que als cors honrats mortifican,
se tornés punxanta llansa,
y ab foll desitj d' esgrimirla
castigués á la calumnia
obrintli sagnant ferida.

F. CARRERAS P.

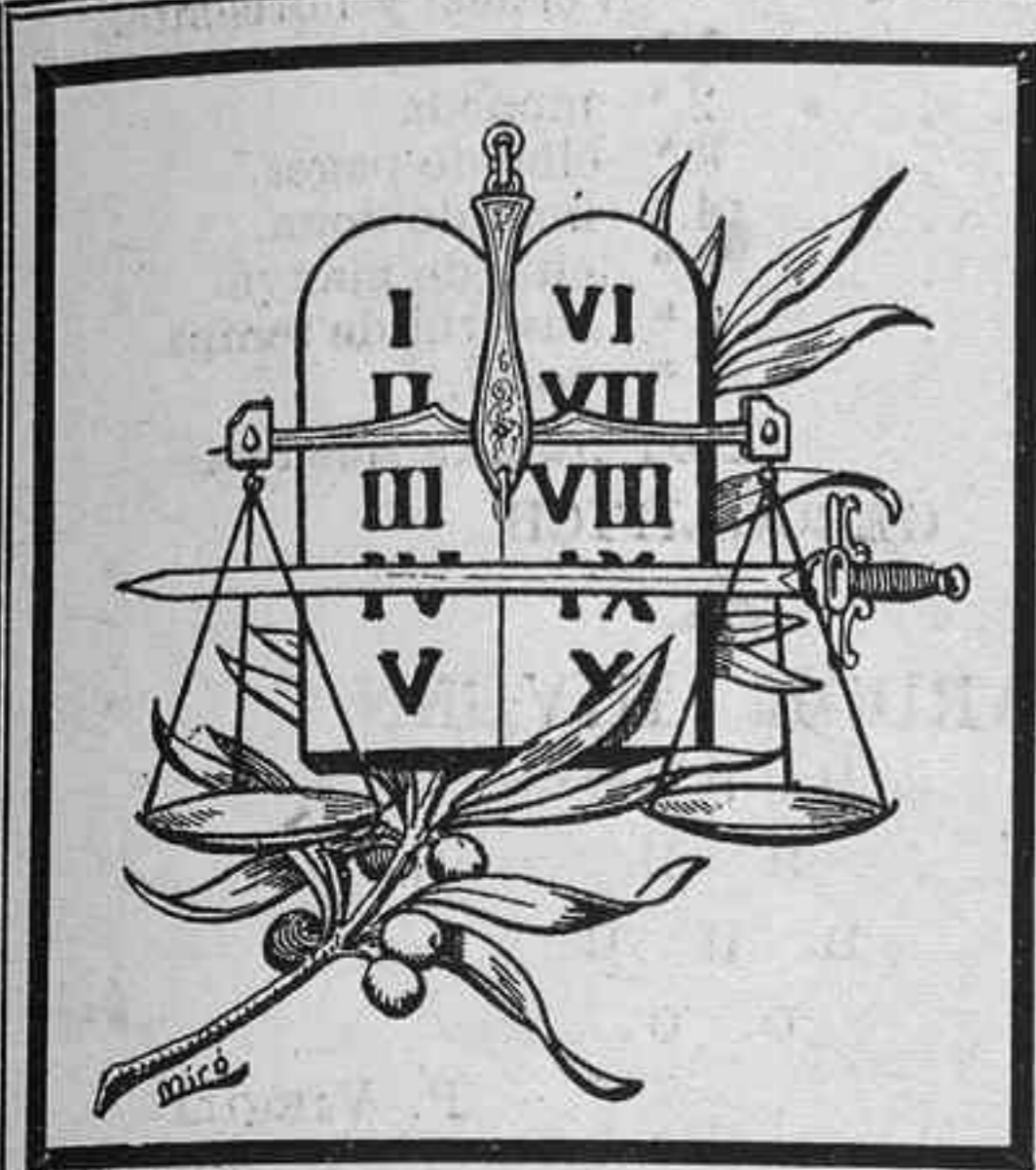
¡AVIAT! — OBRA NOVA — ¡AVIAT!

Entre faldillas y pantalóns

HUMORADA EN VERS, PER C. GUMÁ

Queda oberta pels nostres corresponsals la llista de pedidos.

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibrería Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2

COLECCIÓN ECONÓMICA
DE
LEYES ESPAÑOLAS

TOMOS PUBLICADOS

Reglamentación de Teatros
Trabajo de mujeres y niños

Precio de cada tomo, 1 peseta

Novedad

AMOR Y PEDAGOGIA

POR
MIGUEL DE UNAMUNO

Un tomo en 8.º, Ptas. 3.

Acaba de publicarse

EL LIRIO EN EL VALLE

POR **H. DE BALZAC**

Un tomo en 8.º, Ptas. 1.

COLECCIÓN DIAMANTE — TOMO 81

SIGA LA BROMA

POR **Luis Taboada**

Un tomo en 8.º, Ptas. 0'50.

PIO BAROJA

CAMINO DE PERFECCIÓN

(PASIÓN MÍSTICA)

Un tomo en 8.º Ptas. 3

TITO PETRONIO ARBITER

SATIRICÓN

Ó SÁTIRA DE COSTUMBRES ROMANAS

Un tomo en 8.º, Ptas. 2

CIRO BAYO

HIGIENE SEXUAL DEL SOLTERO

Un tomo en 8.º Ptas. 2

En vente

- Le Rire
- L'Assiette au beurre
- Le Bon Vivant
- Polichinelle
- Le Pompon
- Jean qui rit
- Sans Gêne
- Paris Vivant
- Le Frou Frou
- La Vie illustrée

EN LA LIBRERÍA ESPAÑOLA
RAMBLA DEL CENTRO, 20

se admiten además toda clase de encargos de

Librería Extranjera

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d' extravios, si no 's remet además un ral pera certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

II

A la *Dos-segon-tercera*
una *hu tres* al enviar,
lo *tot se 'n vá tres-prímera*
y al vaig tenir que canviar.

ANTONI FELIU

ANAGRAMA

Perseguit per la Tomasa
corría en Pau sense fré
y un nyanyo gros se vá fé
al *tot á la tot* de casa.

J. COSTA POMÉS

TRENCA-CLOSCAS

D. PALMIRA ERAS
TOLEDO

ROMBO

- 1.ª Vertical y horisontal, consonant.
- 2.ª moneda.
- 3.ª eina de pagés.
- 4.ª nom de dona.
- 5.ª eina de manyá.
- 6.ª adverbí de temps.
- 7.ª vocal.

NOY DE LAS MOSTRAS

GEROGLÍFICH

A

TARDOR HIVERN

9 9 9
9 9
u u u
o o

P. VIRGILI

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20

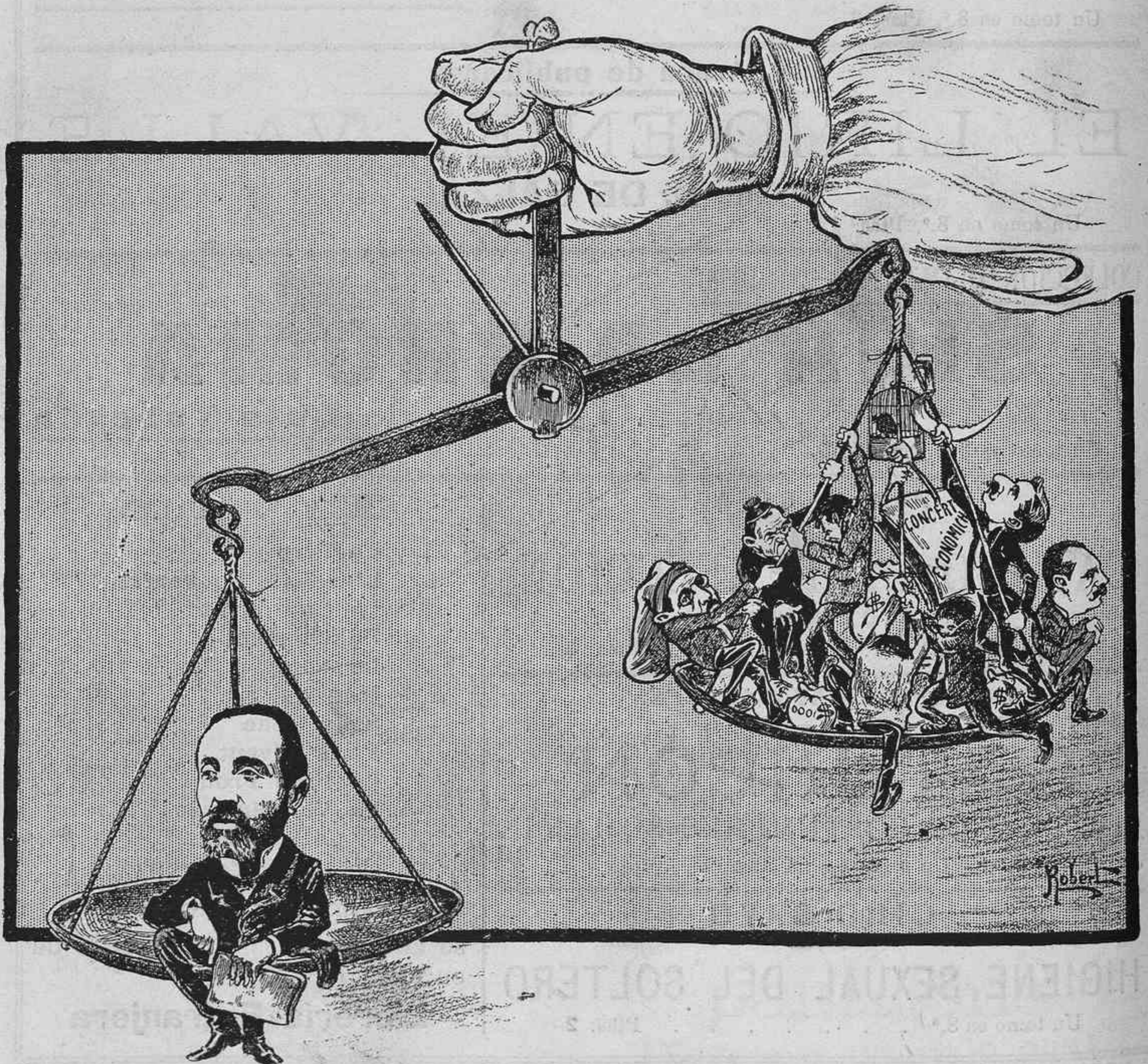
Imprempta de LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Olm, 8

Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

Ab aquestas lletres degudament combinadas formar el títol de una sarsuela castellana.

EDUARDO FERRER Y GRAU

EN LA BALANSA DE L' OPINIÓ

Una bona pesada.

Robert